

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 55/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a zo sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa (sudca spravodajca) predbeřne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., Mariánske námestie 31, Žilina, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 166/2020 z 21. októbra 2020 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

rozsudkom sp. zn. 9 Co 73/2010 z 27. januára 2011 (ďalej len „rozsudok z 27. januára 2011“) tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

5. Sťažovateľ následne podal návrh na obnovu konania, ktorým sa domáhal obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 204/2004. O návrhu na obnovu konania rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 11 C 67/2011 z 9. júla 2012 (ďalej len „uznesenie z 9. júla 2012“) tak, že obnovu konania nepovolil. Krajský súd následne uznesením sp. zn. 9 Co 240/2012 z 28. februára 2013 (ďalej len „uznesenie z 28. februára 2013“) rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

6. O v poradí druhom návrhu na povolenie obnovy konania rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 20 C 99/2014 z 24. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie z 24. apríla 2018“) tak, že konanie vo veci návrhu zastavil s odôvodnením, že právoplatné uznesenie okresného súdu z 9. júla 2012 v spojení s uznesením krajského súdu z 28. februára 2013 predstavuje vo vzťahu ku konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 20 C 99/2014 prekážku právoplatne rozhodnutej veci. O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 24. apríla 2018 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 15 Co 32/2019 z 31. júla 2019 (ďalej len „uznesenie z 31. júla 2019“) tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu z 31. júla 2019 dovolanie, tvrdiac existenciu vady zmätočnosti v súlade s § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dovolanie bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté v súlade s § 447 písm. c) CSP.

7. Sťažovateľ zdôrazňuje, že z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že prekážka rozhodnutej veci v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 67/2011 je rozhodujúcou skutočnosťou, pre ktorú bolo konanie o v poradí druhom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania zastavené. Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 67/2011 bolo vydané len uznesenie, pričom v súlade s § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením len vtedy, ak nerozhoduje vo veci samej. Dôvodí ďalej, že zo systematického výkladu § 230 CSP (Ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.) vyplýva,

že zákonodarca zakotvil toto ustanovenie k ustanoveniam vzťahujúcim sa na rozsudky, a nie uznesenia. Uvedené podľa sťažovateľa postačí na konštatovanie, že záver najvyššieho súdu, podľa ktorého v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 67/2011 bolo vydané rozhodnutie tvoriace prekážku veci rozhodnutej, nie je správny. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nie je podľa sťažovateľa riadne odôvodnené.

8. V ďalšej časti sťažovateľ vznáša námietky namierené proti meritórnemu posúdeniu ním podanej žaloby, pričom zdôrazňuje, že rozsudok okresného súdu zo 6. novembra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 27. januára 2011 sú nepreskúmateľné a „*nepodporené dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise*“. V tomto kontexte namieta, že aplikácia § 802 ods. 2 Občianskeho zákonníka zo strany konajúcich všeobecných súdov nebola možná.

9. Podľa sťažovateľa sa dovolací súd žiadnym spôsobom nezaoberal jeho námietkou týkajúcou sa prípustnosti aplikácie § 793 Občianskeho zákonníka v základnom konaní. Sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že v základnom konaní rozhodujúce všeobecné súdy „*odmietli vykonať ním navrhnuté dôkazy, ktoré boli pre posúdenie veci podstatné, lebo návrh bol odmietnutý tak v základnom ako aj následnom konaní o povolenie obnovy konania. Ide potom o také dôkazy, ktoré by po rokoch trvania súdneho sporu mohli zodpovedať na ústrednú otázku celého konania, t. j. či v prípade sťažovateľa žalovaná mohla aplikovať § 802 ods. 2 zákona... Súdy bez vykonania potrebného dokazovania iba na podklade tvrdení žalovanej dospeli k záveru, že odmietnutie poskytnutia poistného plnenia bolo dôvodné.*“.

10. Sťažovateľ dôvodí, že v jeho prípade na podklade totožných skutkových okolností rozhodli všeobecné súdy rozdielne. Zatiaľ čo v základnom konaní „*bola žaloba sťažovateľa zamietnutá... v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 9 Co 233/2017 súd žalobe sťažovateľa v takmer totožnej veci vyhovel. Tým je predovšetkým narušená právna istota na strane sťažovateľa, ktorý by mal byť v konaní pred súdmi chránený minimálne v rozsahu, že súdy budú na skutkovo totožné veci nahliadať rovnako a rovnako ich aj budú posudzovať.*“. Keďže najvyšší súd ako dovolací súd dovolanie

odmietol, podľa sťažovateľa tým vážne zasiahol do jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj do majetkového práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy.

11. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. Sťažovateľ súčasne požaduje zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 375,24 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

V súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený. V súlade s § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

14. V súlade s čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predostiera dve zásadné námietky, ktorými brojí proti podľa svojho názoru nedostatočne odôvodnenému napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu – argumentácia obsiahnutá v bode 7 tohto uznesenia (ďalej aj „prvá námietka“) a proti meritórnemu posúdeniu ním podanej žaloby (body 8 až 10 tohto uznesenia), pričom namieta nepreskúmateľnosť rozsudku okresného súdu zo 6. novembra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 27. januára 2011. V tejto súvislosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu tvrdí, že nedostatočnosť odôvodnenia citovaného rozhodnutia spočíva v tom, že najvyšší súd sa ako dovolací súd nezaoberal jeho námietkami týkajúcimi sa meritórneho posúdenia veci v základnom konaní (ďalej len „druhá námietka“).

16. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne (IV. ÚS 195/07, II. ÚS 7/97). Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 209/05).

17. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda, že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní a jeho kvalita predurčená zákonom je vyjadrením základného práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv strán sporu chránených zákonmi je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou (m. m. I. ÚS 54/97, IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 16/09).

18. V konkrétnych okolnostiach veci bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či námietky sťažovateľa komplexne obsiahnuté v bode 15 tohto uznesenia dostatočným spôsobom odôvodňujú vyslovenie porušenia jeho práv zaručených ústavou a dohovorom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 31. júla 2019 odmietnuté.

19. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

20. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

21. Ústavný súd v úvode tejto časti rozhodnutia v súvislosti s námietkami sťažovateľa, ktoré smerujú proti rozhodnutiu dovolacieho súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu, aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru

zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu, s výnimkou ústavnej neudržateľnosti jeho rozhodnutia. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

22. Vo vzťahu k prvej námietke (bod 7 tohto uznesenia), ktorou sťažovateľ odôvodňoval porušenie svojho práva na spravodlivý proces, čím zároveň odôvodňoval prípustnosť a dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd po preskúmaní relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že sa ním najvyšší súd ústavno-konformným spôsobom vysporiadal s otázkou existencie prekážky rozhodnutej veci (*res iudicata*), keď v podstatnom zdôraznil, že prekážka *res iudicata* patrí k procesným podmienkam a jej existencia v každom štádiu konania vedie bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Najvyšší súd v napadnutom uznesení akcentoval, že totožnosť veci je daná, ak sa táto týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania (či už z dôvodu univerzálnej, alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový stav, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový stav bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (k tomu pozri aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 120/2009 z 13. októbra 2009).

23. Sťažovateľ v súvislosti s prvou námietkou v konkrétnostiach argumentuje, že § 230 CSP, podľa ktorého ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova, možno vzťahnúť len na rozsudky, nie však na uznesenia, teda rozhodnutia nemeritórnej povahy.

24. V bode 18 napadnutého uznesenia najvyšší súd vyhodnotil citovanú argumentáciu sťažovateľa (ktorú predniesol aj v dovolacom konaní) za nedôvodnú, pričom uviedol, že pre posúdenie existencie prekážky rozhodnutej veci nie je významná forma rozhodnutia v pôvodnom konaní, lebo súd skúma existenciu podmienok charakterizujúcich prekážku *res iudicata*, t. j. totožnosť veci a totožnosť strán, ktoré boli podľa záveru dovolacieho súdu v prejednávanej veci dané.

25. Argumentáciu predkladanú sťažovateľom nemožno podľa názoru ústavného súdu už na prvý pohľad považovať za dôvodnú, teda takú, ktorá by v konečnom dôsledku spochybňovala najvyšším súdom prezentovaný záver, podľa ktorého v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 67/2011 bolo vydané rozhodnutie tvoriace prekážku veci rozhodnutej, ktorá bráni v tej istej veci žaloby o obnovu konania konať a rozhodnúť.

26. Podstatou systematického výkladu (na ktorý odkazuje aj samotný sťažovateľ v bode 7 tohto uznesenia) je poznanie, skúmanie a objasnenie právnej normy v súlade s inými právnymi normami a v súvislostiach s celým systémom práva (m. m. II. ÚS 283/2017). Sťažovateľova argumentácia upriamujúca izolovanú pozornosť na § 230 CSP zaradený do časti nazvanej subjektívna záväznosť rozsudku totiž v skutočnosti nezohľadňuje ďalšie ustanovenia procesného kódexu obsiahnuté v časti týkajúcej sa ďalších foriem rozhodnutia súdu, a to uznesení. V súlade s § 234 ods. 2 CSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku. V konkrétnych okolnostiach veci bolo preto na mieste primerane aplikovať (aj) ustanovenia o rozsudku.

27. Argumentácia poskytnutá sťažovateľom je teda založená len na izolovanom výklade jednotlivej právnej normy bez náležitého prihliadania na ďalšie vecne previazané ustanovenia, a preto nemôže byť ani opodstatnená.

28. Okrem toho neopodstatnenosť dôvodov uvádzaných sťažovateľom v tomto kontexte potvrdzuje aj ďalšia rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva, že prekážku *res iudicata* je potrebné uplatniť aj vo vzťahu k uzneseniam vydaným všeobecným súdom (Bez zmeny skutkových okolností tvorí právoplatné uznesenie, ktorým súd zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia prekážku veci právoplatne rozsúdenej. – stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 16. mája 2011 publikované pod R 25/2011 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2011).

29. Názor, podľa ktorého právoplatné uznesenie vydané vo veci žaloby o obnovu konania zakladá procesnú prekážku *res iudicata* pre novú žalobu, ktorou by sa žalobca z rovnakých dôvodov a za nezmenenej skutkovej situácie domáhal povolenia obnovy konania s totožným obsahom, je preto ústavne udržateľný.

30. V kontexte inštitútu „žaloby o obnovu konania“, o ktorú v okolnostiach ústavnej sťažnosti ide, už len pre úplnosť ústavný súd poukazuje aj na totožný prístup samotného ústavného súdu, ktorý vo veciach týkajúcich sa obdobného inštitútu „návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom“ považuje za plne uplatniteľnú zásadu, podľa ktorej sa zakazuje rozhodovať a konať vo veciach už raz rozhodnutých (*res iudicata*). Aj v prípade návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom preto ústavný súd v súlade s princípom právnej istoty ako súčasťou konceptu právneho štátu skúma, či tu (ne)existuje procesný dôvod na vyslovenie neprípustnosti takého návrhu, ktorý sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodoval (k tomu pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 1/2016 z 19. januára 2016).

31. Prihliadajúc na citované relevantné časti napadnutého uznesenia a berúc do úvahy dosiaľ uvedené čiastkové závery, ústavný súd v kontexte prvej námietky konštatuje, že najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v súvislosti s otázkou existencie prekážky rozhodnutej veci (*res iudicata*).

32. V kontexte druhej námietky sťažovateľa ústavný súd opakovane s poukazom na bod 19 tohto uznesenia zdôrazňuje, že splnenie povinnosti najvyššieho súdu odpovedať na námietky a otázky dovolateľa si pre záver o preskúmateľnosti, jasnosti a zrozumiteľnosti ním vydaného rozhodnutia nevyžadovalo odpoveď na každú dovolateľom vznesenú námietku či otázku. Nie každá takáto otázka totiž je aj relevantná, a teda súvisiaca s predmetom súdnej ochrany. Relevantnosť otázky predloženej v rámci dovolacieho konania bola determinovaná a zároveň aj ohraničená vymedzením predmetu dovolacieho konania, ktorým v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľa bolo rozhodovanie o dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania vo veci žaloby o obnovu základného konania pre prekážku *res iudicata*. Predmetom dovolacieho konania sa preto relevantne mohli stať len námietky sťažovateľa o nesprávnom vyhodnotení existencie prekážky *res iudicata*, ktorá všeobecnému súdu bránila vec obnovy konania základného konania povoliť pre procesnú prekážku, na ktorú musí všeobecný súd prihliadať *ex officio*, nie však meritórne otázky týkajúce sa posúdenia dôvodnosti samotnej žaloby v základnom konaní (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 C 204/2004 v spojení s konaním krajského súdu sp. zn. 9 Co 73/2010).

33. Najvyšší súd sa síce v napadnutom uznesení osobitne námietkou sťažovateľa týkajúcou sa meritórneho posúdenia veci v základnom konaní nezaoberal, tá však bola pre posúdenie prípustnosti a dôvodnosti dovolania vzhľadom na už citované právne závery irelevantná. Uvedené zároveň už na prvý pohľad vylučuje možnosť hodnotiť postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu ako nesprávny procesný postup znemožňujúci sťažovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Samotné nevysporiadanie sa najvyššieho

súdu s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa ústavnej neudržateľnosti meritórneho posúdenia veci v základnom konaní v kontexte namietanej prípustnosti a dôvodnosti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP preto nemá už na prvý pohľad ústavnoprávnu relevanciu.

34. S prihliadnutím na citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, berúc do úvahy absenciu právnej relevancie druhej námietky v súvislosti s posúdením prípustnosti dovolania, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako dovolací súd sa v ňom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so zásadnou námietkou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Otázku vysporiadania sa odvolacieho súdu s dôvodom zastavenia konania posúdil najvyšší súd vecne, preto pre ústavný súd nie je podstatná forma rozhodnutia o dovolaní. Postup najvyššieho súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za taký, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľa použitých právnych noriem. Vzhľadom na uvedené ani uznesenie najvyššieho súdu vydané v napadnutom konaní nemožno považovať za neodôvodnené či arbitrárne.

35. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ani postup predchádzajúci jeho vydaniu, ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

36. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti pre namietané porušenie práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomnej previazanosti

ním použitej argumentácie. Aj v tejto časti je preto jeho ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

37. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2021

Libor Duľa
predseda senátu